

A KEZTYÜ.

(Schillertől.)

Vadas kertje korlátinál
 — A tornatér hol készen áll —
 Ferencz király fenn üle.
 Mellette az udvar-nagyok,
 Az erkélyen szép asszonyok
 Koszoruban körüle.

S a mint kezével egyet int:
 A tág ketrecz nyílik legitt;
 S komoly léptekkel, sátorozván,
 Jő egy oroszlán.
 Némán a mint
 Körül tekint,
 Sörényét rázza s ásít
 Egy óriásit,
 Kinyújtózkodva
 Lefekszik a porondra.

S a király int másodszorra.
 A ketrecz nyíl' a másik rácszal,
 S belőle vad ugrással
 Tigris rohan
 Ki szilajan.
 S hogy az oroszlánt meglátja,
 Száját vad bögesre tátja,
 Megcsóválja farkát,
 Szörnyü karikát vág,
 Ölti nyelvét,
 S az oroszlán fekvő helyjét
 Kerülgetve,
 Körbe' forog
 Herreg, morog,
 És leterül ott mellette.

S a király még egyszer inte.
 Egyszerre két kapu kordúl,
 Két leopárd csak kifordúl;
 És bátor vérszomjjal esnek
 A tigrisnek.

Ez talpával rájok csap, vág,
 Mire fölkel az oroslán,
 Egyet bődül, csönd lesz osztán;
 S körbe fekve,
 Vért lihegve,
 Hevernek a szörnyű macskák.

Az erkély párkányirúl
 Most egy kis fél-keztü hull,
 Oroszlán s tigris közé le,
 Ép' középbe.

S Delorges lovaghoz, gúnyolódva
 Így szól a begyes Kunigonda :
 'Lovag, ha oly forró szerelme,
 Mint mindennap esküdve mondja :
 A keztüért ugyan menjen le!'

S megy a lovag, sebtén, sietve,
 Leszáll a szörnyű porondra,
 — S míg a nézők vére hull —
 A keztüt a vadak közül
 Hetyke kézzel kiragadja.

Borzadva és csodálva néznek
 Reá a hölgyek és vitézek,
 A mint a keztüt nyugton hozza.
 Magasztalással mind halmozza.
 De édesen mosolygva, gyöngéd
 Tekintettel ígérve üdvét,
 Fogadja a szép Kunigonda...
 — S a keztüt ő arcába dobva :
 'Köszönetét, szép hölgy nem esdem !'
 S ott hagyja őt abban a perczen.

Szász Károly